

Nacional, no nacionalista

DAVID PÉREZ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 13.12.07

Les declaracions d'en Joan Ferran, fetes en una entrevista a EL PERIÓDICO han desfermat una forta polèmica. I algun mot de traç gruixut li ha portat una pluja d'insults i desqualificacions molt poc edificants.

Tot i compartir el fons del que Joan Ferran planteja, crec que l'expressió "arrencar la crosta" no va ser adequada. Primer, perquè no crec que calgui "arrencar" res, sinó que el que cal és assegurar pluralisme i independència, voluntat d'expressar el conjunt i no ser només portaveu d'una part. El segon motiu és que el mot crosta remet a la millora d'una ferida que s'està curant, i jo no sóc tan optimista.

Per això crec que cal parlar de pell. De pell i d'òrgans, músculs i ossos d'un cos engendrat, dut al món, alletat i crescut a partir d'una determinada manera de concebre el món, de concebre Catalunya. D'una manera que alguns han pretès que fos la manera catalana de veure les coses. Una manera tan natural que semblava completa. I de fet ho era per a molts. Per a la majoria dels seus oïdors, una bona colla dels quals reaccionen de forma virulenta davant les crítiques. És fins a cert punt natural: dècades esperant que arribessin una ràdio i una televisió públiques catalanes i una mirada objectiva sobre el conjunt del panorama audiovisual que gaudim i patim aixequen solidaritat amb els mitjans públics del país. Menys comprensible és la reacció irada d'algun professional d'aquests mitjans que sembla oblidar que treballar amb total independència i rebre un sou públic implica acceptar la crítica.

Però, des de molt aviat, segons alguns, la visió de Catalunya que respiraven la ràdio i la televisió nacionals de Catalunya no era completa. I no ho era, no només pels que opinàvem així, sinó que intuïem o enteníem que no ho era tampoc per una part molt significativa de ciutadans que no veien, no entenien, no concebien el nostre país de la manera dominant als mitjans públics. Jo no vull una ràdio i una televisió nacionals propícies, sinó que em permetin sentir-me-les com a pròpies. Nostres, d'un nosaltres gran; no nostrades d'un nosaltres petit. Nacionals, no només nacionalistes.

TAMBÉ HE de dir que massa sovint he sentit la ràdio i la televisió públiques catalanes com a adverses. Massa sovint he sentit que els informadors opinaven. I que els opinadors militaven. Massa sovint m'he sentit tractat de "botifler" pel fet de ser socialista i de tenir un projecte per al conjunt d'Espanya. Massa sovint, durant anys, m'havia sentit tractat de poc català per sentir-me barceloní (com si hagués de triar entre una cosa o l'altra!). Massa sovint m'havia sentit tractat d'anticatalà per no voler marxar d'Espanya. I m'havia sentit així en escoltar el que deien un nombre considerable de presentadors, tertulians, comentaristes, humoristes de la ràdio i la televisió del meu país, Catalunya. Com deia François Villon, massa sovint, al meu país m'han fet sentir en terra estranya.

Molts dels qui han reaccionat iradament davant les opinions expressades per en Ferran amb prou feines poden dissimular la seva hipocresia de fariseus. Són els que al formar-se el primer govern d'esquerrers van proclamar que començava un període anòmal a Catalunya. Els mateixos que van dir, al cap de poques setmanes, que ja havia començat la gran campanya per desnacionalitzar la CCRTV. Si una cosa em costa de pair

són les afirmacions carregades de prejudicis. Perquè un prejudici és un entrebanc a la raó. I el sectarisme sol ser l'escut dels qui volen ocultar la seva escassetat de raons.

Com m'agradaria també que Catalunya Ràdio fos l'emissora de la Juani i les seves amigues! De noies catalanes, escolaritzades al nostre país, segurament usuàries de Rodalies, afectades pels problemes que l'arribada de l'AVE ha ocasionat als meus estimats Bellvitge i Gornal. I com m'agradaria que la Juani i les seves amigues fossin espectadores assídues de TV3! I no només espectadores ocasionals d'Efecte mirall, elles, i de La Mari, les seves mares i àvies. Però quan arribo a la trista conclusió que elles no consideren que aquestes siguin la seva ràdio i la seva tele, sento un calfred. El vertigen que se sent davant d'una escletxa profunda. D'un mirall trencat. I em pregunto si de veritat tenim uns mitjans públics que mereixin el nom de nacionals.